

Warszawa, 30.04.2022

dr hab. Kamila Miłkowska-Samul
Instytut Komunikacji Specjalistycznej i Interkulturowej,
Wydział Lingwistyki Stosowanej,
Uniwersytet Warszawski
kmilkowska@uw.edu.pl

Recenzja

**dorobku i osiągnięcia naukowego pana dra Daniela Słapka,
ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk
humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo**

Sylwetka Habilitanta

Dr Daniel Słapek jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Filologii Włoskiej Instytutu Filologii Romańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie od 1.10.2020. Wcześniej związany był z kilkoma uczelniami wyższymi: na początku swojej drogi zawodowej pracował jako lektor i wykładowca, m.in. na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach oraz w Kolegium Języków Obcych Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W latach 2008-2013 był asystentem w Zakładzie Językoznawstwa Stosowanego i Translatoryki Instytutu Języków Romańskich i Translatoryki na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Następnie związał się z Uniwersytetem Wrocławskim, gdzie przez rok pracował jako asystent w Zakładzie Kultury i Literatury Francuskiej i Włoskiej Instytutu Filologii Romańskiej (2013-2014), by potem objąć stanowisko adiunkta w Zakładzie Italianistyki tego samego instytutu (2014-2020).

W międzyczasie związany był też z Wyższą Szkołą Filologiczną we Wrocławiu (2013-2017) oraz z „Ateneum” Szkołą Wyższą w Gdańsku (2013-2016).

Dr Daniel Słapek jest absolwentem Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach: tam w 2005 r. uzyskał tytuł zawodowy licencjata, a w 2007 magistra w zakresie filologii włoskiej.

Ponadto, w ramach studiów w Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie uzyskał tytuł magistra kulturoznawstwa w specjalności lingwistyka (2011 r), a latach 2011-2012 odbył

studia podyplomowe „Technologiczne aspekty przetwarzania języka naturalnego” w Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie.

W 2013 r. otrzymał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na podstawie rozprawy *Principi costruttivi del dizionario-macchina italiano-polacco. Approccio Orientato agli Oggetti* (Założenia konstrukcyjne włosko-polskiego słownika maszynowego. Zorientowany obiektowo model opisu jednostki leksykalnej), napisanej pod kierunkiem prof. zw. dr hab. Wiesława Banysia. Przewód doktorski przeprowadzony został na Uniwersytecie Śląskim.

Habilitant nieustannie podnosi kompetencje poprzez udział w licznych szkoleniach, seminariach organizowanych przez prestiżowe uczelnie i instytucje włoskie jak Accademia della Crusca, Uniwersytet Roma Tre.

To szczegółowe przytoczenie informacji na temat przebiegu kariery zawodowej oraz rozwoju naukowego nie jest przypadkowe: pokazuje Habilitanta jako osobę aktywną zarówno zawodowo, jak i w obszarze samorozwoju. Widać tu wyraźnie dążenie do poszerzania swoich kompetencji (w tym np. poprzez dodatkowe studia magisterskie, podyplomowe, kursy), co jest pożądaną cechą u samodzielnego naukowca.

Ocena osiągnięcia naukowego będącego podstawą wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego

Jako osiągnięcie wynikające z art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zm.) Habilitant wskazuje cykl publikacji pod tytułem „Problemy gramatyki (gramatykografii) włoskiej: analiza i reinterpretacja wybranych zagadnień z perspektywy nienatywnej/ Grammatica (grammaticografia) italiana: analisi e reinterpretazione di alcuni problemi grammaticali in una prospettiva non nativa”.

Cykl składa się z 8 artykułów opublikowanych w latach 2015-2021 (głównie 2020 i 2021) i można go uznać za monotematyczny, tzn. został mu nadany na tyle szeroki tytuł, iż mieszczą się w nim wybrane zjawiska z obszaru opisu gramatyki języka włoskiego z punktu widzenia osób nienatywnych.

Poszczególne artykuły składające się na cykl nie budzą w zasadzie wątpliwości, co więcej prezentują wysoką jakość potwierdzoną m.in. miejscem publikacji. Są to publikacje o zasięgu międzynarodowym, dwie z nich (Słapek 2021, *L'uso dell'articolo...* i Słapek 2020, *Doppia coniugazione...*) są bardzo wysoko punktowane przez MNiSW (odpowiednio 140 i

200 punktów), w przypadku niektórych punktacja ministerialna nie odpowiada rzeczywistemu prestiżowi czasopisma (jak jest w odniesieniu do pisma *Rassegna Italiana di Linguistica Applicata* i artykułów tam zamieszczonych: Słapek 2017, *Argomenti grammaticali...* i Słapek 2018, *Incompletezza...*). Szeroki zasięg akademicki zapewniają publikacje w czasopismach uznanych ośrodków italianistycznych europejskich, a więc *Italica Belgradensia*, *Lingua Montenegrina*, *Analele Universitatii din Craiova*, *Seria Stiinte Filologice*, *Lingvistica*, ale przede wszystkim tytuły (wysokopunktowane) o globalnym zasięgu: amerykańskie *Italica*, niemieckie *Zeitschrift für romanische Philologie* i *Romanische Forschungen*.

Obserwując cykl można domyślić się celowej polityki publikacyjnej, widać tu istotny progres, także punktacyjny, co świadczy pozytywnie o zdolności Habilitanta do świadomego planowania rozwoju naukowego.

Spójność tematyczna artykułów nie budzi zastrzeżeń, wszystkie teksty dotyczą materiałów służących nauczaniu gramatyki języka włoskiego i ich ułomności czy niekompletności z punktu widzenia potrzeb nauczyciela i ucznia, dlatego też przedstawię uwagi do cyklu jako całości.

Wśród niewątpliwych zalet prezentowanego cyklu jest połączenie tradycyjnych metod badawczych językoznawstwa z możliwościami, jakie daje nowa technologia, a konkretnie wykorzystywane przez Habilitanta narzędzie Sketch Engine, które nie tylko pozwala na przeszukiwanie i analizę tekstów, ale także zawiera obszerny korpus języka włoskiego. Dzięki temu obraz gramatyk języka włoskiego (i ich braków), uzupełniony został o zestawienie opisanych w nich reguł z realnym użyciem danych form w autentycznej komunikacji (np. Słapek 2015, *Il pronome relativo...*, Słapek 2020, *Doppia coniugazione...*, Słapek 2021, *L'uso dell'articolo...*).

Warto też zauważyć, iż podstawą badań dra Słapka jest rozbudowana typologicznie baza materiałów gramatycznych. Zostały wzięte pod uwagę akademickie gramatyki języka włoskiego stworzone przez językoznawców włoskich, gramatyki przeznaczone dla obcokrajowców, podręczniki do nauki języka włoskiego jako obcego oraz inne zasoby dydaktyczne prezentujące treści gramatyczne.

Jak sądzę, trafność i szczegółowość analizy materiałów gramatycznych zaproponowanej przez Habilitanta wynika nie tylko ze skrupulatności badawczej, ale także obszernego doświadczenia praktycznego dra Słapka, nabytego w wieloletniej pracy dydaktycznej. Co ważne dla oceny samodzielności badacza, cykl nie ma charakteru przeglądowego; naturalnie, zawiera szczegółowe zestawienia treści prezentowanych w gramatykach włoskich, ale Autor podejmuje się ich krytycznego oglądu, wykazując pewne

słabości i braki oraz proponując rozwiązania mogące ulepszyć dydaktykę gramatyki. Warto wskazać tu interesujące sugestie dydaktyczne zawarte w jednym z artykułów (Słapek 2020, *La presentazione...*), gdzie poświęcone poszczególnym czasom gramatycznym podrozdziały kończą się propozycjami bardziej efektywnego omówienia reguł gramatycznych poprzez pokazanie mechanizmów ułatwiających wytworzenie poprawnej formy (np. dla *passato remoto*: uświadomienie uczącemu się zależności pomiędzy formami *participio passato* i *passato remoto*).

Jako osobę uczącą w dużej mierze gramatyki cieszy mnie rozpoznanie przez Habilitanta bolączek, które trapią również mnie w pracy dydaktycznej. Za szczególnie istotne uznaję wykazanie fundamentalnego braku gramatyk pedagogicznych przeznaczonych dla poziomów C1/C2, jak gdyby nauczanie gramatyki automatycznie kończyło się wraz z poziomem B2. Innym dostrzeżonym przez Habilitanta problemem, który w pełni potwierdzam, to brak zgody autorów gramatyk i podręczników co do faktycznych reguł użycia danych struktur, często z pominięciem aspektu różnicowania językowego (pod wpływem np. czynników sytuacyjnych, celów funkcjonalnych). Słuszne jest więc wskazanie rozżewu, z którym niejednokrotnie mierzy się dydaktyk, pomiędzy normą ukazaną w gramatykach, a uzusem, z którym stykają się osoby uczące się języka włoskiego w kontaktach z rodzimymi użytkownikami tego języka, a także zupełnego pominięcia pewnych zagadnień.

Co więcej, na podstawie analizy kilkudziesięciu podręczników do nauki języka Habilitant sprawnie wykazuje niespójności w zakresie podziału zagadnień gramatycznych i przyporządkowania ich do określonych poziomów znajomości języka: przykładowo, czas *futuro semplice* w różnych książkach jest wprowadzany na bardzo różnych etapach: A1, A2, B1 i B2.

Pod względem wziętych pod uwagę zagadnień szczegółowych, cykl odnosi się do kwestii oferty podręczników i gramatyk, certyfikacji języka włoskiego oraz tematów gramatycznych takich jak: zaimek względny, rodzajnik określony (z rzeczownikami afektywnie określającymi członków rodziny poprzedzonymi przymiotnikiem dzierżawczym) oraz wybrane aspekty koniugacji włoskiej.

Autor umiejętnie wykazuje niedoskonałości podręczników, w tym niekompletność informacji (częste pomijanie tematów z zakresu fonetyki i fonologii), uproszczenia (pomijanie użycia czasu przeszłego *passato prossimo* z czasownikami modalnymi i zwrotnymi) czy nawet zafałszowania (domniemana równoważność wariantywnych odmian czasu *passato remoto* dla 2. koniugacji).

W zasadzie podzielam obserwacje Habilitanta, sędzę jednak, że w badaniach materiałów do nauczania gramatyki w stosunkowo niewielkim stopniu został wzięty pod uwagę czynnik jakim jest odbiorca (projektowany czy rzeczywisty) podręcznika lub gramatyki.

Jednym z początkowych, ale bardzo istotnych etapów planowania procesu dydaktycznego jest analiza potrzeb ucznia. Dotyczy to również doboru materiałów dydaktycznych. Podręczniki, gramatyki i inne materiały dydaktyczne powinny być dobrane i dostosowane (a więc także projektowane) z uwzględnieniem odbiorcy. Nie chodzi tu jedynie o wybór odpowiedniego poziomu podręcznika czy gramatyki w skali od A1 do C2, ale o rzeczywiste potrzeby i cele językowe, które stawia sobie uczeń. Inne więc są potrzeby osoby, która uczy się włoskiego (w tym, naturalnie, gramatyki), by wyjechać do pracy fizycznej do Włoch, inne osoby, która uczy się włoskiego w celach hobbystycznych, turystycznych, a inne w końcu studenta studiów filologicznych lub lingwistycznych, który powinien osiągnąć biegłość, dzięki której będzie mógł nauczać czy tłumaczyć. W efekcie, różne potrzeby uczących się implikują różnorodność materiałów dydaktycznych, których poziom szczegółowości może się różnić, a więc ocena podręczników i gramatyk powinna w większym stopniu uwzględniać to, do kogo są skierowane. Wydaje mi się, iż pomijanie czy upraszczanie pewnych zagadnień jest niekiedy usprawiedliwione i aspekt ten powinien w większym stopniu zostać uwzględnionym w recenzowanym cyklu. Nie jest tak, że tego typu refleksja jest zupełnie nieobecna. Dr Daniel Słapek w autoreferacie (str. 5) stwierdza:

„O ile pewne luki gramatyczne zrozumiałe są w przypadku podręczników kursowych (te realizują przede wszystkim założenia komunikacyjnego podejścia w nauczaniu, co zresztą zmusza uczących się języka do uzupełnienia wiadomości za pomocą gramatyki właśnie), o tyle niekompletność gramatyk dla obcokrajowców jest już poważnym mankamentem”.

Habilitant uznaje zatem pewną wybiórczość podręczników, ale nie gramatyk. W autoreferacie (str. 7) pojawia się też kwestia selekcji przedstawianego materiału jako efektu podejścia glottodydaktycznego: komunikacyjnego czy też funkcjonalnego. Dr Słapek stwierdza:

„W materiałach dydaktycznych dużo więcej uwagi poświęca się informacjom dotyczącym użycia czasu przeszłego prostego" (różnice między *passato remoto* a *passato prossimo*, różnice regionalne etc.) nie zaś jego morfologii”.

Nie jest dla mnie jasne, czy jest to opis stanu faktycznego czy ocena (raczej krytyczna): w świetle artykułu Słapek 2020, *Il congiuntivo nelle grammatiche...* skłaniałabym się ku tej drugiej interpretacji. I tu ponownie, mimo że zgadzam się, iż podejście dra Słapka jest nowatorskie, gdyż skupia się na fleksji trybu *congiuntivo*, a nie użyciu, co zwykle czynią

gramatyki i podręczniki, a także podaje interesujące obserwacje i sposoby uściślenia wiedzy (np. wprowadzenie wyraźnego podziału na czasowniki nieregularne, których formy *congiuntivo presente* tworzone są na podstawie tematu czasu *presente indicativo*, jak np. *andare > vada* i czasowniki nieregularne właściwe, jak np. *dare > dia*), to pominięcie odbiorcy książki, z jego potrzebami i celami, uniemożliwia pełną ocenę materiału dydaktycznego.

Niezależnie od powyższych uwag, które należy widzieć jako asumpt do dyskusji na temat zmiennych branych pod uwagę przy ocenie podręczników i gramatyk, przedstawiony do oceny cykl jakościowo nie budzi zastrzeżeń. Można by się zastanowić, jednakże, czy cykl nie skorzystałby na poszerzeniu ilościowym poprzez podjęcie kolejnych tematów. Siłą rzeczy, ograniczenie cyklu do 8 artykułów stawia granice co do objętości, a przede wszystkim treści, co warunkuje pewną wybiórczość w podejmowaniu zagadnienia. Owszem, ta niemożliwa do uniknięcia wybiórczość jest zaanonsowana w tytule cyklu, gdzie mówi się o „wybranych zagadnieniach”, lecz czytelnik zainteresowany tematem chciałby kontynuować lekturę.

Powyższe uwagi nie są wynikiem negatywnej oceny cyklu, wręcz przeciwnie. Badania prowadzone przez dra Daniela Słapka trafnie diagnozują problemy, z którymi mierzą się nie tylko uczący się, ale również dydaktycy, pragnący uściślić i odpowiednio przedstawić reguły gramatyczne języka włoskiego, zwłaszcza w perspektywie kontrastywnej. Biorąc pod uwagę skrupulatność badań i doniosłość problematyki, wyrażam jedynie nadzieję, że po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego dr Daniel Słapek będzie dalej prowadził badania w tym zakresie, poszerzając je o kolejne zagadnienia gramatyczne, które, opatrzone podbudową glottodydaktyczną i refleksją teoretyczną nad podręcznikami i gramatykami, mogłyby stać się bazą monografii o znaczącym potencjale wiedzotwórczym.

Podsumowując, przedstawiony do oceny monotematyczny cykl publikacji spełnia wymagania stawiane Osiągnięciu naukowemu w rozumieniu Ustawy i ze względu na wysoką wartość publikacji stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej językoznawstwo.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Ocena dorobku uzupełniającego Osiągnięcie naukowe dra Daniela Słapka nie budzi żadnych zastrzeżeń. Pozostałe publikacje w logiczny sposób uzupełniają recenzowany wyżej cykl i zorganizowane są według następujących tematów: leksykografia komputacyjna i przekład automatyczny, gramatyka włoska, analiza przekładu, metajęzykoznawstwo oraz bibliometria.

Pod względem ilościowym, po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitant jest autorem 2 monografii, współautorem 1 monografii (udział 40%), współredaktorem 6 monograficznych tomów czasopism naukowych, jest autorem lub współautorem 11 artykułów w czasopismach naukowych, autorem 3 rozdziałów w monografiach i 2 zestawień bibliograficznych. Jest to dorobek jak najbardziej satysfakcjonujący, zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę dominującą liczbę artykułów w recenzowanych czasopismach oraz obecność 3 monografii. Jedna z nich opracowana została na bazie badań będących przedmiotem doktoratu i wydana we Florencji przez wydawnictwo Franco Cesati Editore. Pozostałe dwie, wydane w Polsce, dotyczą zupełnie odmiennych obszarów badawczych, jedna podejmuje się refleksji metajęzykoznawczej, druga natomiast poświęcona jest przekładowi i narzędziom jego analizy. Świadczy to o wielostronności zainteresowań Habilitanta, który nie zawęży swoich badań do wąskiego wycinka, a nawet nie boi się rozważań *stricte* teoretycznych.

Szczególnie godny odnotowania jako obfity i komplementarny wobec osiągnięcia naukowego jest dorobek publikacyjny dotyczący gramatyki języka włoskiego. Wydaje się, że przynajmniej niektóre pozycje mogłyby zostać włączone do recenzowanego wyżej cyklu. Pojawiają się tu publikacje podejmujące zagadnienie sposobu prezentowania w podręcznikach i gramatykach problematycznych z punktu widzenia normy, uzusu i glottodydaktyki tematów jak np. podwójne czasowniki posiłkowe, podwójne formy czasu *passato remoto* (ponownie), tablice koniugacyjne czasowników włoskich wydawane w Polsce, niezgodności pomiędzy podręcznikami.

Warto też podkreślić obecność w dorobku artykułów napisanych wspólnie z dr Anną Grochowska-Reiter, która świadczy o sprawnym funkcjonowaniu Habilitanta w środowisku naukowym, umiejętności nawiązywania współpracy.

Podsumowując ocenę dorobku naukowego dra Słapka nie uwzględnionego w osiągnięciu naukowym, stwierdzam, iż zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym spełnia on wymogi stawiane, by uznać Habilitanta za samodzielny i aktywny badacz.

Ocena pozostałych aspektów aktywności naukowej

Na uwagę zasługują tu te aspekty działalności naukowej dra Słapka, które wiążą się z jego działalnością publikacyjną, ale się do niej nie sprowadzają. Mam tu na myśli przede wszystkim aktywny udział w konferencjach krajowych i zagranicznych. Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitant wygłosił referaty na 13 konferencjach za granicą, w tym dwukrotnie był to

wykład na zaproszenie organizatorów, a także uczestniczył w 11 konferencjach organizowanych w Polsce, przy czym na jednej z nich wygłosił wykład plenarny.

Ponadto, trzykrotnie został zaproszony do udziału w komitetach naukowych zagranicznych konferencji naukowych.

Istotnym komponentem działań badacza, świadczącym o jego samodzielności naukowej jest ubieganie się o granty na realizację projektów badawczych. Habilitant jest w tym zakresie aktywny i skuteczny, w większości są to finansowania uzyskane w ramach konkursów na uczelni, ale szczególnie godny odnotowania jest grant udzielony w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki, realizowany w latach 2013-2015, którego efektem była monografia „Narzędzia analizy przekładu” (Toruń 2015, Wydawnictwo Adam Marszałek).

Dr Słapek odbył 3 staże naukowe w uczelniach zagranicznych: w Università degli Studi Roma Tre we Włoszech, w Université Sorbonne Nouvelle - Paris 3 we Francji oraz w Sankt-Peterburgskij Gosudarstvennyj Universitet w Rosji, gdzie nie tylko miał możliwość przeprowadzenia kwerend naukowych, obserwacji życia jednostki naukowej, poszerzenia wiedzy, ale i nawiązania kontaktów naukowych i dydaktycznych.

W tym punkcie należy też podkreślić dużą aktywność Habilitanta w zakresie redakcji czasopism naukowych w roli redaktora i recenzenta. Przede wszystkim, jest On związany z czasopismem *Italica Wratislaviensia*, współpracuje z dwoma pismami włoskimi, a także jest sekretarzem redakcji pisma *Polonica*. Ma też na koncie 8 recenzji prac naukowych różnego typu.

Podsumowując, działalność naukową dra Słapka należy ocenić pozytywnie, jako istotną.

Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzującej naukę

W powyższych aspektach dorobek dra Daniela Słapka jest bez wątpienia znaczący. Przede wszystkim, jest on aktywnym dydaktykiem od 2007 r., a na podstawie załączonego wyciągu z ankiet studenckich w systemach USOS wydaje się, iż jest wykładowcą dobrze wywiązującym się ze swojej roli, skutecznym i lubianym przez studentów. Prowadził wiele różnych kursów, praktycznych i teoretycznych, w tym wykłady z różnych obszarów językoznawstwa ogólnego i włoskiego, praktyczną naukę języka włoskiego, kursy z zakresu przekładu, a także seminaria licencjackie i magisterskie. Aktualnie Habilitant jest promotorem

pomocniczym w jednym przewodzie doktorskim. Jego dorobek dydaktyczny charakteryzuje się różnorodnością i świadczy o pełnym przygotowaniu dra Słapka do roli wykładowcy i gotowości do samodzielnej pracy dydaktycznej na wszystkich poziomach studiów.

Nie bez znaczenia dla oceny Habilitanta jest jego udział w 16 wyjazdach w ramach programu Erasmus+ do ośrodków zagranicznych w Europie i na świecie, co z jednej strony dowodzi umiejętności organizacyjnych i planowania Habilitanta, a także zaangażowania w pracę dydaktyczną i korzystania z możliwości zdobywania nowych doświadczeń i umiejętności.

Działalność w sferze organizacyjnej obejmuje funkcje administracyjne pełnione na uczelniach: w latach 2015 -2016 dr Słapek był p.o. kierownika Katedry Filologii Włoskiej w „Ateneum” Szkole Wyższej w Gdańsku, a w latach 2018-2019 p.o. Kierownika Zakładu Italianistyki w Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego. Ponadto, pełnił funkcję koordynatora programu Erasmus+ na Uniwersytecie Wrocławskim, a także realizował szereg innych zadań związanych z funkcjonowaniem jednostki, w której był zatrudniony.

W tym miejscu należy wskazać również pracę Habilitanta w Zespole doradczym ds. wykazów czasopism naukowych przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 2019 r., co stanowi wyraz uznania dla tak młodego badacza.

Działalność organizacyjna oraz popularyzatorska realizowana była przez dra Słapka poprzez aktywne uczestnictwo w organizacji konferencji: 3 razy jako kierownik, 2 razy jako sekretarz i raz jako członek komitetu organizacyjnego. Jest On również członkiem międzynarodowych towarzystw naukowych oraz Stowarzyszenia Italianistów Polskich, gdzie w latach 2015-2019 pełnił funkcję członka Komisji Rewizyjnej.

Podsumowując, osiągnięcia dydaktyczne, popularyzatorskie i organizacyjne dra Słapka są wysoce zadowalające i w pełni spełniają wymogi stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę wysoką ocenę monotematycznego cyklu publikacji dra Daniela Słapka wskazanego jako Osiągnięcie naukowe w myśl Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, pozostałe publikacje Habilitanta oraz jego osiągnięcia popularyzatorskie, dydaktyczne i organizacyjne, stwierdzam z pełnym przekonaniem, że dr Daniel Słapek spełnia wymogi stawiane kandydatowi do uzyskania stopnia doktora

habilitowanego, a przedstawiony do oceny dorobek wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny językoznawstwo.

W związku z tym wyrażam pozytywną opinię w sprawie nadania Habilitantowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo oraz wnioskuję o dopuszczenie go do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Warszawa, 30.04.2022

Kamila Miłkowska-Samul